

In één keer goed

Ruud van Lieshout: *Band loopt 2 – Nog meer backstage verhalen uit de platenstudio.*

The Swing Society; 204 pagina's; € 19,95.

ISBN 978 90 9024 460 0

www.bandloopt.nl

Vorig jaar verscheen *Band Loopt*, 'backstage verhalen uit de platenstudio' door de inmiddels 86-jarige opnametechnicus en Phonogram-veteraan Ruud van Lieshout. Zijn door dochter Juliette van Lieshout geredigeerde memoires vielen zo in de smaak, dat in april deze uitgebreide tweede druk kon verschijnen, nog wat royaler geïllustreerd met vaak onbekende foto's, in een fraaie vormgeving van Danny Dijkstra.

Ook inhoudelijk heeft *Band Loopt* een en ander te bieden. Van Lieshout schrijft informatief en onderhoudend, waarbij hij stukken bedrijfsgeschiedenis en geluidstechnische ins en outs verweeft met amusante persoonlijke herinneringen. Aan stof geen gebrek, want in zijn dertigjarige carrière is Van Lieshout betrokken geweest bij de opnamen van honderden artiesten, in samenwerking met vakgenoten als Jos Ditmars (zijn leermeester), producer Rineke Geveke, perschef Rolf ten Kate en de A&R-specialisten Foppe Sinnighe Damsté en Fred Burkhardt (die anders dan de musici niet in het uitgebreide register worden genoemd).

Van Lieshout begon zijn loopbaan in 1955 bij de Philips' Phonographische Industrie, dat later veranderde in Phonogram/ PolyGram. Aanvankelijk werkte hij in de tot studio verbouwde schouwburgzaal van Hof van Holland op de Kerkbrink in

Een goede koptelefoon
is onontbeerlijk

Ruud van Lieshout.

FOTO UIT BAND LOOPT

Hilversum. Toen die 'bouwvallige, maar akoestisch voortreffelijke' zaal in 1962 moest wijken voor een parkeerplaats, verhuisde hij naar Studio 1, een voormalig patronaatsgebouw in de Honingstraat, waar het meersporentijdperk begon. Zijn carrière eindigde in de internationaal bekende Wisseloord Studio's in Hilversum, waarvan hij van 1978 tot zijn pensionering manager was.

Tot de producties waarbij 'Lies' achter de knoppen zat, behoren nationale hits als Willy Alberti's *Marina*, Teddy Scholtens *Een beetje*, Katinka van De Spelbrekers en *Ramona* van The Blue Diamonds, Conny Stuarts *Hoezenpoes*, Rames Shaffy's *Sammy*, conferences van Wim Kan, Toon Hermans en Wim Sonneveld, de lp-box *Feike Asma bespeelt achttien beroemde orgels*, alsmede de door Joop de Knecht en het Luchtmachtkoor Hilversum gezongen kraker *Ik sta op wacht*, met oud-Rambler Kees Kranenburg sr. op slagwerk.

Een voorbeeld van de muzikantengrappen die Van Lieshout door zijn tekst strooit: in 1970 had de Arnhemse zanger D.C. Lewis een nummer 1-hit met het door Gerrit den Braber en Joop Stokkermans geschreven *Mijn gebed*. De pseudo-religieuze smartlap werd opgenomen in de Grote Kerk in Maassluis, met Feike Asma op orgel. Nadat Harry Sevenstern met een ietwat afwijkende embouchure de stemmige trompetsolo had ingedubd, heette het werkje intern voortaan *Mijn gebit*.

Van Lieshout bewaart goede herinneringen aan zijn associatie met de Dutch Swing College Band, waarvan hij 'bijna alles' voor Philips opnam. Ook met Rita Reys en de gebroeders Jacobs maakte hij veel Philips-producties, waaronder *The Jacobs Brothers in Jazz* (1958), *Marriage in Modern Jazz* (1960), *Jazz Pictures at an Exhibition* (1961), *Jazz Sir That's Our Baby* (1963, met DSCB), *Rita Reys Meets Oliver Nelson* (1965) en *Congratulations in Jazz* (1965). Bijzonder trots is hij op de live-opname in 1963 van Cannonball Adderley in Comblain-la-Tour, gemaakt in een als provisorische studio ingerichte bierwagen van Jupiler.

Dat muzikanten graag met Van Lieshout

werkten, blijkt uit de in het boek opgenomen complimenten. 'Ruud was een begaafd man en een grote jazzliefhebber', aldus DSCB-banjoïst Arie Ligthart, 'alle opnames door Ruud waren perfect.' Joop Stokkermans herinnert zich ook diens sardonische opmerkingen, zoals bij een sessie met een wat minder getalenteerde zangeres. Na de twintigste take riep Van Lieshout vanuit de controlekamer: 'In één keer goed!'

Ondanks zijn reputatie als studiospecialist werkte Van Lieshout het liefst live in een zaal vol publiek, met zo min mogelijk technisch gedoe. Met instemming citeert hij de filosofie van de dirigent en klavecijnist Ton Koopman: liever een sfeervolle opname met een foutje, dan klinische perfectie.

EvdB